

[Albrechtsen]

Men det, som det i virkeligheden drejer sig om nu, er: vil man være med til at sikre, at dette demokrati overlever? Vil man være med til at forsøge at standse det umådelige pres, som lægges fra USAs side i forsøg på at hindre, at der virkelig kommer et demokrati i Mellemamerika? Vil man være med til at forsøge at standse denne amerikanske bestræbelse, eller vil man se på, at den eneste anden mulighed sker, nemlig at Nicaragua ender i et blodbad? Det er valget. Valget står mellem at give det spæde nicaraguanske demokrati en chance og at tillade blodbadet i Nicaragua. Det er det valg, som i virkeligheden afspejler sig her i folketingsalen mellem på den ene side dem, der støtter den dagsorden, der går ud på at give dette spæde demokrati en chance – hvor mangelfuldt det så end beklageligvis har været og er, og de mangler, der er, skal også kritiseres – og på den anden side dem, som vil lade stå til over for det kommende blodbad. Det er sagen.

Hr. Bjørn Elmquist siger: det er ikke, fordi vi ikke vil kritisere USA. Men det er jo helt konkret, når det kommer til stykket, fordi man ikke kan tage den tredje streg i denne dagsorden, som går ud på på en konkret måde at opfordre USA til at ændre politik. Det er da muligt, at man ikke i teorien har noget imod at kritisere USA, men man har i hvert fald noget imod, når det drejer sig om en praktisk sag, at sige noget til USA. Det er da muligt, hr. Bjørn Elmquist sådan mellem os vil være med til at sige nogle kritiske bemærkninger om USA, men han vil det ikke i praksis. Det må være konklusionen med hensyn til hr. Bjørn Elmquists synspunkt.

Hr. Bjørn Elmquist var jo inde på mange ting, f.eks. også Afghanistan, og det synes jeg kan være rigtigt, jeg har også nævnt det tidligere i denne debat. Det kan godt være, det ville være en god ting i virkeligheden f.eks. at tage grundlæggende fat på de steder, hvor besættelsesmagter huserer, for det er en uting, og det kan vi ikke have. Vi har Palæstina, og vi har Afghanistan, så lad os tage fat i de problemer, det vil jeg gerne være med til.

Jeg vil også godt være med til at sikre, at hr. Bjørn Elmquist kan få et forslag at tage stilling til her i folketingsalen vedrørende besættelsesmagternes fremfærd i Mellemøsten, i Afghanistan og i Grenada og krænkelserne i Nicaragua. Det synes jeg ville væ-

re fint, men jeg ved, hvordan det går. Jeg ved, at når vi så skal til at kritisere USA, vil man ikke være med. Sådan går det; man vil kun være med, når det drejer sig om at kritisere den ene side. Det er klart demonstreret i den debat, vi har haft her i dag.

Og så vil jeg egentlig godt bede udenrigsministeren om at komme herop og svare på det spørgsmål, som hr. Hans Hækkerup og jeg stillede. Det kunne være rart for debatten, hvis udenrigsministeren ville gøre det nu, så vi kunne få et svar på det spørgsmål, som er helt afgørende for denne debat: er det udenrigsministerens agt ikke at gennemføre det, som står i den tredje streg i denne dagsorden, som formodentlig bliver vedtaget? Hvis den bliver vedtaget, vil regeringen så simpelt hen ikke rette denne opfordring til USA? Det synes jeg er et meget interessant spørgsmål, som udenrigsministeren faktisk for længst burde have besvaret.

Kofod-Svendsen (KRF):

Hr. Hans Hækkerup spurgte mig, hvorfor kristeligt folkeparti ikke ville stemme for det af hr. Hans Hækkerup og hr. Stinus fremsatte dagsordensforslag.

Jeg vil gerne minde om, hvad jeg sagde i mit første indlæg: at der i denne dagsorden er manglende balance. Ud fra min analyse, sagde jeg, er der flere årsager til den uheldige udvikling i Mellemamerika, og hvorfor nævner man så kun USA? I denne sammenhæng vil jeg også sige om de udtalelser, der er kommet fra flere sider om ønsket om en bred enighed om denne dagsorden, at så havde det været rart, hvis man 2–3–4 dage før debatten havde taget initiativ til, at alle ordførere var mødtes for at drøfte et udkast til en dagsorden. Det er da muligt, at det så havde kunnet lade sig gøre at samles om en bestemt formulering, men hvorfor har man ikke taget dette initiativ? Hvorfor er regeringspartierne ordførere på så sent et tidspunkt blevet inddraget i den detaljerede formulering? Jeg synes, at alle burde have været med, og jeg må udtrykke min overraskelse over, at det ikke er sket.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Hr. Hans Hækkerup beklager, at der ikke kan vedtages en dagsorden med et meget bredt flertal bag, og det er en beklagelse, jeg